

EEN ENGELSCH LANCIER, DIE ZICH EEN EIGEN HUISJE BOUWDE.

HET LEVEN VAN DEN SOLDAAT TE VELDE

Wanneer men een rechtszitting bijwoont en de advocaten van de beide partijen elkaar hoort bekampen, van elk middel gebruik makend om voor zichzelf voordeel, voor den tegenstander verlies te bereiken, dan begrijpt men het niet, hoe deze mannen elkaar bij het verlaten van de rechtszaal vriendschappelijk kunnen toespreken, of in de pauzes met elkaar genoeglijk de lunch kunnen gebruiken.

En toch geschiedt dit.

Wat ten slotte toch heel goed te verklaren is. Want persoonlijk hebben die pleitbezorgers niets tegen elkaar.

Op gelijke wijze ziet men, een beetje minder vriendschappelijk meestal, agenten of reizigers van groote of kleinere firma's, die elkaar een goed zaakje willen bevechten, na afloop (of in de tusschenbedrijven) van het economisch gevecht, vriendschappelijk met elkaar omgaan. Ook tusschen hen behoeft de strijd hunner firma's geen vijandschap te brengen.

Onwillekeurig denkt men aan dergelijke voorbeelden, wanneer men leest van de ontmoetingen, welke aan het front tusschen tegenstanders plaats hebben, in de tusschenpoelen, welke de gevechten scheiden.

En terwijl dit voor den ver verwijderden buitenstaander, die vol gespannen aandacht naar het resultaat van den strijd uitziet, iets onnatuurlijks heeft, in de werkelijkheid is dat tegenstrijdige niet aanwezig.

De mannen, die elkaar met opoffering van hun leven en met inspanning van al hun capaciteiten, bevechten, zijn persoonlijk elkaar niet ongenegen. De vooroordeelen der volkeren tegenover elkaar verdwijnen geleidelijk, hoe meer men al kampend, elkanders goede eigenschappen leert kennen.

En zoo is het mogelijk, sterker nog, verklaarbaar, dat op de slagvelden, langs dezen weg een toenadering wordt gevonden, al volgt op elke ontmoeting, die tot elkander brengt, ook het meest moorddadige geweervuur.

Het leven van den soldaat te velde moet wel een leven van beproeving zijn. Dat is zeker. Doch de man in actie lijdt van die beproeving veel minder dan de toeschouwer gelooft, die de emotie om den afloop heeft, maar niet de afleiding van de daad.

Deze opvatting is werkelijk niet een theoretische bespiegeling. De plaatjes welke hierbij zijn afgedrukt, geven er de meest sprekende bewijzen van, aan de praktijk ontleend.

Dit is juist het voorrecht van deze tweede pagina van Panorama, welke geregeld bestemd blijft voor de bespreking van de dingen van den dag, dat de illustraties, vaak meer nog dan het geschrevene, als toelichting dienen

kunnen. Een eigenschap, waarvan wij met voorliefde en met gretigheid gebruik maken.

Toevalligerwijze brengen wij ditmaal bij dit artikel alléén plaatjes van het westelijke front. Laten de lezers nu vooral niet gelooven, dat het aan het Oostelijke front anders is.

Ook daar is tusschen de gevechten een toenadering tusschen de vechtenden gekomen. En men zou heel verkeerd doen, wanneer men de gemoedstoestand der soldaten te velde beoordeelde, naar de helaas vaak grove en ongepaste glossen van sommige spotbladen, wier uitingen vol wansmaak een der vele jammerlijke zijden van den oorlog zijn.

Een aardig voorbeeld ter illustratie.

Een troep Hongaarsche soldaten lag in de loopgraven. 't Werd avond. De magen der soldaten begonnen een

EEN GENOEGELIJKE FLIRTATION.

Fransche soldaten, zoowel van Europeesche als van Afrikaansche afkomst, versmaden een kleine flirtation niet, welke ook aan de bewoners van de bezette streken een aangename afwisseling biedt.

woordje te spreken. Een leeg maag maakt sentimenteel, en de sergeant, anders heusch geen dichter, kon zich niet weerhouden, hardop over de heerlijke, gebraden aardappelen, die bij moeder thuis om dezen tijd ter tafel kwamen, te droomen. Zijn droomerij werd volkomen door zijn mannen begrepen al waren ook zij den heelen dag met een alles behalve poëtische beschieting van hun overburen, de Russen, bezig geweest.

Plots staat een der infanteristen op en vraagt den sergeant of hij het goed vindt, dat hij voor aardappelen zorgt. Hoe? Heel makkelijk, tusschen de vijandelijke loopgraven in had hij, een flinke boerenzoon, die 't vak op zijn duimpje kende, een aardappelenveld ontdekt. Daar wilde hij ze vandaan halen. En 't gevaar? Ja, of je nu voor je vaderland sterft of voor een maaltijd gepofte aardappelen, tenslotte is 't resultaat hetzelfde. Dood is dood.

Ja, de kwestie was niet makkelijk. 't Zaakje was gevaarlijk, maar, zoo zei de onderofficier, vanavond heb ik, dat moet ik toegeven, buitengewoon veel trek in gebraden aardappelen.

Deze overweging van den superieur (vermoedelijk sprak hun eigen maag ook een woordje mee) deed voor een aantal kloeke jongens de schaal doorslaan. Zij zouden het met hun viere beproeven. Een van hen vroeg: „Zou een zak vol genoeg zijn?” Spoedig volgden er nog drie, toen vijf en ten slotte nog tien. Hun gansche bewapening bestond slechts uit infanterie-spaden. Op handen en voeten kropen zij verder en met ingehouden adem wachtten de overige, in de loopgraven achtergebleven kameraden, op hetgeen gebeuren zou. Allen waren bereid, om, als het noodig mocht zijn, hun makkers door een stormaanval op den vijand te redden. Er verliepen eenige angstige minuten.

Daar bemerkte men plotseling, dat ook uit de Russische loopgraven acht tot tien man met schoppen voorwaarts kropen. Hoe zou dat afloopen? De Russen kropen eveneens naar het aardappelland. Voorzichtig en vreesachtig!

Aan den eenen kant groeven de Hongaren, aan den anderen kant de Russen aardappels uit den akker. Ge kunt u de gespannen nieuwsgierigheid voorstellen, waarmee de partijen het verder verloop afwachten. Langzaam naderden de mannen elkaar. Toen zagen de toeschouwers dat zij elkander beleefd groetten, en Hongaren en Russen keerden kalm met hun aardappels terug naar hunne verschansingen.

Er was echter nog geen half uur verlopen, of er ontwikkelde zich weer een hevig geweervuur tusschen de beide gevechtstlinies....

Zoo is het leven op het veld. Vaak, niet altijd.

Want anders was er geen reden voor de moeders en de vrouwen en de kinderen, om met angstig harte af te wachten, noch voor de neutrale buitenstaanders, om vol afschuw voor den oorlog te zijn.

WATERSPORT, EEN IN ZIJN RESULTATEN NIET TE VERSMADEN LIEFHEBBERIJ EN TIJDVERDRIJF

Belgische „jongens”, die het vischwater van eigen vaderland met goed succes „bewerken”.

Op de eendenjacht in het bezette land. Duitsche infanteristen, die de „bout” binnenhalen.